

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Prænotatio II. Qui Ecclesiæ tituli, cum Romano Pontifice communicandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

PRÆNOTATIO II.

*Qui Ecclesia tituli cum Romano Pontifice
communicandi.*

ECCLESIA, vel sumitur absolute, prout designat coetum vniuersalem fidelium, vel cum addito, quo denominatur *Romana*. Priore modo, complectitur vniuersitatem fidelium, passimque dicitur, *Ecclesia Catholica*; in qua interdum hæc, aut illa Ecclesia, distinguitur. Omnes tamen vna sunt Ecclesia, vt dicam ex varijs PP. in titulorum syllabo V. *Ecclesia, caput matris Ecclesie*. Vna ergo est Ecclesia, quia vna est columba, vna perfecta; & tamen multæ intra eam sunt Ecclesie, interque eas, Romana particularis, quæ ratione sui proprij, & immediati Antistitis, cæteris particularibus Ecclesijs præluet, velut inter ignes luna minores.

Hoc constituto, dicendum est, quod ad Ecclesiam simpliciter dictam attinet, pleraque esse eius attributa, seu titulos, de quibus Romano Pontifici accommodandis, non sit satagendum: V. G. Ecclesia infert necessariò multitudinem, & quidem copiosam. Vnde passim reijcitur, quod S. Macar. hom. 12. & Petrus Damiani Opusc. 11. cap. 5. asserunt, Ecclesiam posse esse in vna anima. Reijcitur item Tertullianus, qui lib. de Exhort. ad Cast. cap. 7. agnoscit, Ecclesiam posse constare tribus dumtaxat, & quidem laicis. Itaque apud omnes Catholicos in confesso est, Ecclesiam esse coetum valdè numerosum, vt S. Augustinus bona parte Tomi septimi aduersus Donatistas gregis sui pusillitatem iactantes, docet. Atque ita *Ecclesie* attributum ab vberima multitudine peti- tum, quod est apud Patres frequens, non potest cadere in Pontificem, qui vnica est,
& sin-

& singularis persona . Æquè de Ecclesia dicitur, quod sicut Chori Castrorum ex varijs militantium ordinibus coalescat, maiores, & minores; præfectos, & subditos; Clericos, & laicos comprehendens . Item dicitur de Ecclesia, quod vt Arca Noè (nam ei confertur à S. Petro, & pulchrè ab Ambrosio ferm. 1. necnon à S. Hieronymo Epist. ad Damasum *de Nomine hypostasis*) homines rationales, & bestias, probos inquam, & improbos complectatur . Neque ista cadunt in Pontificem, vt est perspicuum . Denique de Ecclesia dicitur, quod sit *sponsa Christi, & Mater fidelium*, de quo vtroque titulo latè in tract. de cereo Agno. cap. 1. & 2. & benè Stapletonius lib. 8. de Princip. cap. 19. Ista item non sunt Pontifici tribuenda, quia nomen, *sponsa Christi*, cadit in rotum fidelium coetum, qui solo Pontifice non continetur . Titulus verò *Matris fidelium* tribuitur Ecclesie, quate- nus interuentu Baptismi generat Christo sobolem Sanctam, quam & Sacerdotes, velut nutrices, lacte diuinissimæ Eucharistiæ cibant, & interuentu Sacramenti Poenitiæ mundant; & nitentem seruant . In quibus omnibus, nihil est necesse interponi Summi Pontificis operam . Nam Baptisum confert quilibet debitam materiam, & formam adhibens, cum intentione faciendi quod Christus instituit, & Ecclesia exercet . Eucharistiam quoque conficit, & administrat simplex Sacerdos, nullis licèt Pontificijs infulis clarus, & idem est de Sacramento Poenitiæ . Quamuis enim ad hoc Sacramentum conficiendum exigitur Iurisdictione, tamen maximæ parti infirmorum Sacerdotum, qui ferè sunt poenitiæ administri, nimirum ordinarijs omnibus, hoc est Parochis, & eorum adiutoribus è clero seculari, iurisdictione non communicatur immediatè à Pontifice, sed mediatè tantum, ac remotè: siue per Episcopos, quos necessaria auctoritate communit ad idoneos Pastores immediatos constituendos: de ipsis verò Episcopis multorum sententia fert, non accipere à Pontifice Iurisdictionem, sed à Deo, tametsi eorum

Iuris-

Iurisdictione vndeunque hausta, sigillatim arctari, vel etiam abrogari (si res ferat,) à Pontifice possit. Itaque extra dubium esto, plerosque titulos Ecclesiæ, simpliciter dictæ, non posse tribui Pontifici.

Sunt tamen alij quidam Ecclesiæ simpliciter dictæ, tituli, qui possunt, ac debent communicari cum Pontifice; quia, vel Ecclesiæ non conueniunt, nisi ratione Pontificis, vel non nisi adiuncto Pontifice. Huiusmodi sunt tituli omnes, quibus Ecclesia dicitur arbitra infallibilis rerum fidei, & Magistra fidelium, discernens bonam, & malam doctrinam. Et idem est de titulis omnibus fundatis in ultimo, & irretractabili iudicio de veritatibus reuelatis. Nihil quippè horum conuenit Ecclesiæ seiuncto Pontifice. Nullum enim est infallibile, & irretractabile iudicium, vel magisterium doctrinæ fidei, si Pontifex secludatur. Ei siquidem, & non alteri seorsim ab eo, dictum est, *Rogavi pro te Petre, vt non deficiat fides tua*. Item ratione Petræ, super quam à Christo ædificata est Ecclesia, veritatem habet, quod Christus dixit, non præualituras aduersus Ecclesiam portas inferi; idest doctrinas hæreticorum, vt ibi exponit S. Hieronymus & S. Ambrosius l. de Bono mortis cap. 12. ac S. Chrysoptom. in psal. 147. Videmus sanè Doctorum, Antesignanos turpiter impegisse; vt Origenem, Tertullianum, Apollinarem, de quibus in Commonitorio Vincentius Lyrinensis. Videmus Præsules sanctissimos, Cyprianum, Nyssenum, Faustum, errore lapsos; vt taceam de SS. Hilario & Chrysostomo, quos multi insimulant. Constat plerosque Patriarcharum, pinguibus erroribus forduisse. Ipsa Concilia à Capite abiuncta, impeggerunt in doctrina fidei, vt videre est apud Bellarminum lib. 1. de Concil. cap. 6. & 7. Quare nunquam possumus esse planè certi, quod doctrina, quæ in Ecclesia proponitur, sit infallibiliter pura, & sana, nisi accesserit Romani Pontificis calculus. Itaque Iure dixi, omnes Ecclesiæ titulos in legitimo sanæ doctrinæ Magisterio, & irretractabili de ea iudicio fun-

fundatos, spectare Pontificem, quod benè notauit Canus l.6. de loc. cap.8. *initio*. Idque significauit S. Leo Epist. 75. quæ est ad Leonem Augustum & Epist. 89. ad Episcopos Viennensis Prouinciæ; pro eodem habens, petram, supra quam fundata est Ecclesia, (quæ utique est S. Petrus) & ipsam Ecclesiam; tribuens vtrique nomen *Petræ*. Omnes item Ecclesiæ tituli, qui inuoluunt facultatem legislatiuam vniuersalem, soli Deo innocentiam debentem, Ecclesiæ competunt per Pontificem duntaxat, atque adeò sunt quoque Pontifici communes. Sunt enim in Ecclesia legislatores multi, omnes nimirum Episcopi, sed nemo eorum potest leges præscribere extra fines sui territorij: & extra illud imperantibus, impunè non paretur: solus Pontifex, sicut nullum habet determinatum territorium, sed eius potestas æquè latè fusa est quoad fideles, ac Regnum Christi in terra; ita leges vniuersaliter obligantes ferre potest. Fateor, Concilium quoque generale, posse leges penitus vniuersales sancire; sed sicut vis Concilij, donec accedat confirmatio Pontificia, infirma est, ita, & leges eius, donec à Pontifice roborentur. Quare quotquot in Patribus, vel probatis Doctoribus occurrunt tituli Ecclesiæ, fundati in potestate legislatoria vniuersali, omnes debent esse Pontifici communes, cum radidentur in potestate solius Pontificis, & inde firmitatem, ac quodcunque habent robur, accipiant.

Iam quoad titulos Ecclesiæ Romanæ, si quærat an in Pontificem cadant, adhibenda est distinctio. Si enim Romana Ecclesia spectetur, vt est Ecclesia particularis, vix aliter statuendum est de eius titulis, quam de titulis aliarum Ecclesiarum particularium, qui nihil ad Pontificem attinent; si tamen habeatur ratio, vsus apud Patres, & Doctores, vix, ac ne vix quidem violati, omnes tituli insignes Ecclesiæ Romanæ delati, cadunt in Pontificem; nec de Romana Ecclesia dicuntur, nisi ratione Pontificis. Quod optimè vidit Hieronymus Albanus Tract. de Potestate

state Papæ 2. par. num. 14. & 76. Et sanè Patres, qui Ecclesiam Romanam particularem visi sunt collaudare, in eius laudibus semper inuoluunt Pontificem. Vix sanè reperitur, qui Romanam Ecclesiam, materialiter (vt sic dicam,) spectatam, & affixam illi certo loco, altiùs subuehat, quàm Petrus Damiani lib. 2. Epist. 1. ait enim. [Lateranensis Ecclesia, sicut Saluatoris est insignita vocabulo, qui nimirum omnium caput est electorum, ita mater, & quidam apex, & vertex est omnium per orbem Ecclesiarum.] Et mox. [Hæc igitur ad honorem condita S. Saluatoris Ecclesia, culmen, ac summitas totius Christianæ Religionis effecta, vt ita dixerim, Ecclesia est Ecclesiarum, & Sancta Sanctorum: habet autem altrinsecùs Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, diuersis quidem locis constitutas Ecclesias, sed sui compage Sacramenti; quia videlicet in quodam meditullio posita, quasi caput, membris supereminet, indifferenter vnitis. His itaque tanquam expansis misericordiæ brachijs, summa illa, & vniuersalis Ecclesia, omnem ambitum totius orbis amplectitur, omnes qui saluari appetunt in maternæ pietatis gremio confouet, & tuetur. Hac Iesus, summus videlicet Pontifex, arce subnixus, totam in orbe terrarum Ecclesiam suam, in sacramento vnitate confœderat, vt vnus Sacerdos, vna meritò credatur Ecclesia. Vnde per Prophetam dicitur; *Ecce vir, oriens nomen eius, & subter eum orietur, & edificabit templum Domino, & ipse extruet templum, & portabit gloriam, & sedebit, & dominabitur super solium suum, & erit sacerdos super solio suo.*] Videtur Petrus Damiani, de Lateranensi, siuè Romana particulari Ecclesia agere; & tamen inuoluit, & admiscet, quæ apertè pertinent ad Ecclesiam Romanam, prout in omnes alias particulares Ecclesias ius habet, estque caput omnium particularium Ecclesiarum; quod non cadit in Romanam Ecclesiam, nisi ratione Pontificis. Idem apud alios Patres facilè est deprehendere. Passim namque Patres, & probati Docto-

res, Romanam Ecclesiam denominant, *columnam veritatis*, & *Religionis portum tutissimum*: quod non dicunt de Romana Ecclesia prout particulari, & spectata seorsim ab eius capite, quod idem est caput vniuersalis Ecclesie à Christo constitutum: sed talia dicunt de Ecclesia Romana prout comprehendit S. Petri successorem, & Christi Vicarium, sub qua ratione tantoperè apud veteres splendet Romana Ecclesia, vt apud plerosque veterum, idem sit *Ecclesia Romana*, quod *Ecclesia Catholica*; & esse *Romanum*, idem sit, quod esse *Catholicum*. Ita habetur ex eo, quod Theodosius Imperator Epistola ad Acacium Beroënsis, quæ habetur Tomo 5. Concilij Ephesini c. 10. Romanam Religionem nominat eam, quæ passim vocatur *Catholica*. Apud Ennodium quoque, in rebus gestis S. Epiphaniij Ticinensis, cum agit de legatione viri Sancti pro Recimere ad Anthemium, *Romanus* recurrit cum *Catholico*. Sed & S. Augustinus lib. 1. in Iulia, cap. 2. Catholicam S. Ambrosij fidem ex Pelagio collaudans; [hic est (inquit) Mediolanensis Ambrosius, quem magister tuus Pelagius, tanta laudauit prædicatione, vt diceret, in libris eius præcipuè fidem lucere Romanam.] *Fidem Romanam* disertè vocat Catholicam. Eodem modo quidam impij, S. Eligium per contemptum vocabant *Romanum*, significantes eius Catholicam fidem, vt habent eius Acta lib. 2. c. 20. & Arriani, apud Victorem Vticensis l. 1. de persecut. Vandal. *sub finem*, *Romanum* vocabant, quem passim Catholicum dicimus. Quod æquè cernere est apud Gregorium Turonensem lib. de gloria Martyr. c. 28. & 30. ac 79. Legendus in hanc rem Baronius anno Christi 45. & in Roman. Martyrol. ad 16. Octobris. *Litera B.*

Quarè omnes propè tituli Romanæ Ecclesie, qui apud Patres, & DD. leguntur, spectant Pontificem; quia ferè semper inuoluunt potestatem, irretractabiliter pronunciandi de veritatibus reuelatis: atque adeò non afficiunt Ecclesiam Romanam, prout priuatam Ecclesiam præcisè

C

à suo

à suo capite consideratam, sed cadunt in eam prout facit vnum corpus cum suo capite, quod idem est totius Ecclesiæ caput; sicque omnes illi tituli congruunt item Pontifici: Imò valent ratione solius Pontificis. Nam tametsi Bellarminus lib. 4. de Pontific. c. 4. velit quæ de Romanæ Ecclesiæ infallibilitate passim in Concilijs & Patribus leguntur, communia item esse corpori (vt sic dicam) Romanæ Ecclesiæ particularis, considerata præcisè à capite: Tamen rectè censuit Suares lib. 1. defens. fidei cap. 5. deficere tali priuilegio, munimentum à Christi promissione. Nec rectè Bannes 2. 2. q. 1. art. 10. disp. de Ecclesia, priuilegium illud confirmat ex definitione Sixti IV. contra Petrum Oxomensem. Assumit namque Bannes, Sixtum IV. definiuisse, Romanam Ecclesiam particularem, quæ vniuersali capiti subest, non posse errare. Sed hoc gratis assumitur. Sixtus enim damnans Petrum illum, & quoscunque asserentes Romanam Ecclesiam posse errare, agit de Ecclesia Romana prout comprehendente Pontificem. Itaque quoties audimus Ecclesiam Romanam esse indefectibilem & quisquis contra eam arietat, ipsum confringi, illæsa Ecclesia; (verba sunt D. Augustini Serm. 14. de verbis Apostoli) subintelligendum, & inuoluendum in Ecclesia est caput eius, Romanus Pontifex: quem, vt eo titulo verè potiatur, nihil est necesse Romæ degere. Non enim qui Romanum Pontificatum verè iniuit, etiam si aliò se transferat, sedem idcirco mutat; sed alibi degens, sedem Romanam æquè habet: & vt Innocentio II. aiebat Petrus Clun. lib. 1. Epist. 1. [sic vbicunque occurrit habitatio nostra, manebit vbique vobiscum, obedientia, & deuotio nostra: quoniam, & secundum Poëtam.

Veios habitante Camillo.

ILLIC ROMA FVIT.

Et

Et Petrus in carcere, Clemens in exilio, Marcellus in Catabulo, non minùs quàm Laterani, Ecclesiæ præfuerunt, & oues Christi, eis, vt veris Pastoribus obediunt.] Comprobatur id perspicuè est, totis 70. annis quibus Romani Pontifices Roma extorres, Auenionem incoluerunt; Nec tamen vel erant, vel dicebantur Episcopi Auenionenses, sed Romani.

PRÆNOTATIO III.

Sedis Apostolicæ, & Cathedræ Petri, tituli omnes, dicti metonymicè de Pontifice.

COPIOSA Seges titulorum Romani Pontificis, suppeditatur ex benè multis elogijs, quibus Concilia, & Patres, ac probati DD. decorant sedem Apostolicam, vel cathedram B. Petri. Omnia quippè illa elogia, directè, & immediatè cadunt in Pontificem, etiamsi metonymicè continens pro contento, & sedes, ac cathedra pro sedente vsurpentur. Euoluamus ista distinctiùs.

Nomine, *Sedis Apostolicæ* intelligitur vniuersalis auctoritas, siue potestas Apostoli Petri, transmissa ad successores eius in Romana sede. Hæc enim fuit sedes B. Petri, & quidem postrema: idest quam vt generalis pastor tenuit ad mortem vsque Romæ pro Christo obitam. Quod ad eò exploratum est apud antiquos, vt effrontes planè esse oportuerit, aut pueros, & quidem pueros stultos, (vt ait Canus mox adducendus) paucos Sectarios, qui id inficiari tentarunt; nempè Velenum quem Rosensis iusto de eare opere confodit, & Sebastianum Francum, ac obscuros quosdam Anglos apud Sanderum l. 3. de clauè Dauid c. 2.

C 2 qui